

[Bomholt.]

sig om 300 m Bæltet — ligeledes skal tinglyses. Dette maa siges at være god Logik. — § 3 omhandler Tinglysning i Tilknytning til de store Naturfredningsplaner, som omtales i Naturfredningslovens § 31.

Man har i Landstinget — som af den højtærede Statsminister omtalt — drøftet Spørgsmaalet om en Tidsbegrænsning for Arbejdet med Fredningsplaner. Rent lovgivningsmæssigt passer en saadan Tidsbegrænsning meget daarligt sammen med de rene Tinglysningsbestemmelser, som det foreliggende Lovforslag omfatter. Ændringen skulde, som af Statsministeren bemærket, rettest indføres i Loven af 1938 — hvis der i det hele taget skulde indføres en Ændring. Hele Problemet maa nu siges at være faldet bort; under de nuværende Forhold, hvor et paabegyndt Arbejde skal videreføres under meget vanskelige Vilkaar, kan det ikke lade sig gøre at sætte en saadan Tidsfrist.

Jeg gaar derfor ud fra, at man fra alle Sider kan tiltræde dette lille Lovforslag, saaledes som det her foreligger. Hele vor Naturfredningslovgivning hviler paa de fire store Partiers enstemmige Tilslutning, og det bør ogsaa blive Tilfældet med nærværende Lovforslag. Jeg anbefaler det til hurtig Vedtagelse.

Vanggaard: Lovforslaget maa anses for en Forbedring af den bestaaende Lovgivning. Alligevel kan der godt i Forbindelse med det rejse sig Spørgsmaal, som bør løses, og som der maaske endnu er Haab om at faa løst. Jeg sigter hermed til Lovforslagets § 3.

Naturfredning — en Sag, som jeg personlig er en ivrig Tilhænger af — er et Forhold, der griber stærkt ind i nedarvede Retsforestillinger. Den sædvanlige, nedarvede Retsforestilling er jo den, i alt Fald i Landdistrikterne, at en Mand har Lov til at gøre ved sin Ejendom omtrent hvad han vil, naar han blot ikke forringer den i økonomisk Henseende til Skade for eventuelle Kreditorer. Derfor giver en Lovgivning som denne ogsaa let Anledning til Misfornøjelse hos dem, hvis Ejendomme bliver underkastet saadanne Fredningsbestemmelser, og vi, der er Venner af denne Sags Fremme, har derfor kun Interesse i, at der fares frem saa lempeligt som muligt.

Der har i Landstinget været Spørgsmaal fremme om gennem en Ændring til § 3 at faa sat en Tidsfrist for Tinglysning

af Overfredningsnævnets foreløbige Planer. Der kan siges at være noget ejendommeligt i, at midlertidige Planer skal tinglyses, ud fra de Begreber, vi har om Tinglysning som værende noget fast og endeligt, i alt Fald noget meget varigt, men det er nødvendiggjort af, at der, naar først en Fredningssag er rejst, kan træffes Dispositioner, der svækker denne Fredning, og som derfor bør hvile, indtil Fredningssagen har fundet sin Afslutning. Det er der ingen Strid om, men der synes paa den anden Side at være nogen Rimelighed i, at den Uvished, som i alt Fald teoretisk set kan svæve i et forholdsvis langt Tidsrum, skal have nogen Begrænsning. Jeg siger det som Naturfredningsven, fordi Ejendomsbesidderne, som vi ikke ligefrem skal lægge Vægt paa at støde sammen med, har, synes jeg, Krav paa, at en saadan Uvished hæves inden for en rimelig Tid. Mindretallet i Landstinget har endda villet udstrække denne Frist til 5 Aar, men da dette ikke fandt Tilslutning, stillede man et Ændringsforslag om en Frist paa 3 Aar.

Jeg beklager, at man ikke er naaet til Enighed om dette Ændringsforslag, idet jeg ellers kan give Lovforslagets Bestemmelser min Tilslutning; jeg kunde af den Grund ønske en kort Udvalgsbehandling for at prøve, om det skulde være muligt at naa til Enighed om dette Forhold, saaledes at Usikkerhedsmomentet ikke bliver saa fremtrædende.

Ole Bjørn Kraft: Det er fuldstændig rigtigt, som Socialdemokratiets ærede Ordfører har sagt, at alle hidtidige Bestemmelser vedrørende Naturfredning her i Tinget er blevet vedtaget med Tilslutning fra alle Sider, og det er ogsaa vort Ønske, at det skal blive Tilfældet med det Lovforslag, vi her behandler. Af Drøftelserne i Landstinget og den Betænkning, der foreligger fra Landstingsudvalget, fremgaar det, at der har været Uenighed om en Række Spørgsmaal, som knyttede sig særlig til Lovens § 31, og de Synspunkter, som der har været gjort gældende, er nærmere blevet klarlagt af det ærede Medlem Hr. Vanggaard. Da der er udtalt Ønske om og er Udsigt til Nedsættelse af et Udvalg, skal jeg paa dette Tidspunkt afholde mig fra nærmere Bemærkninger derom, men kan nøjes med at henvise til de Synspunkter, som er blevet gjort gældende i Landstingsudvalgets Betænkning, og haabe paa, at det for Udvalget maa lykkes at naa frem til fuldstændig Enighed om denne Sag.